

JEŽÍŠ ŽIJE

KŘÍŽOVÁ CESTA

1. Ježíš je odsouzen na smrt

Jak samozřejmě stojíme zde u prvního zastavení křížové cesty. S křížovými cestami máme své zkušenosti. Ježíšova životní data nás zcela logicky táhnou zpět ke křížové cestě. Pro Ježíše byl kříž zásadním problémem. Jak k tomu došlo? Na začátku stály jesle, na konci kříž. A mezi tím? Snažil se být tu pro ty, které všichni ostatní odstrčili: pro celníky, pro hříšníky, pro prostitutky a pro cizoložnici. Neodsuzoval je, ale také neříkal: "Dělejte to tak dál..." Ale řekl: "Tvoje hříchy jsou ti odpuštěny." A pak: "Teď už nehřeš." Tak narazil na odpor. Žalovali ho pro Boží rouhání. Jejich zdůvodnění znělo: Nikdo kromě Boha nemůže odpouštět hříchy. A on odpověděl: Ukládáte lidem neúnosná břemena, místo abyste je vírou osvobozovali. Bůh chce pro člověka svobodu, chce jeho osobní odpověď na své volání, ne pouhé plnění zákonů. Protože narazil na jejich odpor, na jejich úzkoprsost, na jejich neochotu změny smýšlení, musel být odklizen z cesty. Jak vůbec dochází ke kříži? Když je nad člověkem lámána hůl! Lámání hole a vázání kříže. Nad kým jsme my lámali hůl? Které kříže jsme zhotovili my?

2. Ježíš na sebe bere těžký kříž

"Kříž se nebere, ale kříž člověka zasáhne bezprostředně celou svou tvrdostí." Nemoc, utrpení a smrt nás zasahují, kříží naši životní cestu. Chtěně nebo nechtěně neseme všichni svůj kříž, musíme se s životem vypořádat. Život se nám prezentuje většinou jako nehotový, namáhavý a tíživý. Vzít jej na sebe a nést kříž - spolu nést - v tom buď, Pane, naším vzorem. "Kdo mne chce následovat, ať vezme denně na sebe svůj kříž a následuje mne."

3. Ježíš poprvé padá pod křížem

Posměch, rouhání, celonoční výsměch a mučení nesou své plody. Člověk je vyřízen. Sotva jej na sebe vzal, už pod křížem klesá. Jak často zažívám ve svém životě takové situace? Jak často lidé pod tíhou svého života klesají? To množství lidí, kteří hledají útěchu v alkoholu. Mladé matky, partnerem opuštěné, manželé, kteří si už nemají co říci, lidé, kteří si zoufají nad druhým. Jejich život se stává beznadějným, jejich svět se hroutí. Zůstávají ležet na cestě a vzdávají boj. Není v jejich moci zvládnout situaci bez pomoci druhého. Křičí o pomoc. Potřebují lidi - jednoho opravdového člověka.

4. Ježíš potkává svou matku

Postrkován a posmíván, tak se vleče odsouzenec ulicemi města. Všechno se mu zdá být nepřátelské, jemu, který jim dával jen vlídnost. Na krátký okamžik záblesk světla. Mateřské oči hledí na nevinně trpícího. Její pohled říká vše, co dokáže milující pohled vyjádřit. Nevyhnutelné zlo je na krátký okamžik zatlačeno do pozadí. I od nás je vyžadována láskyplná spoluúčast. Kdo se odvrací, stává se spoluvinným. "Co jste učinili nejmenšímu z mých bratří, to jste učinili mně." Kdo miluje, ten se stává zranitelným, musí spolutrpět. Pravý soucit je pro trpícího posilou.

5. Šimon z Cyreny pomáhá Ježíši nésti kříž

Široko daleko žádný přítel, který by mohl pomoci. Přátelé utekli. I ti tvrdí vojáci však poznávají mou situaci, že sotva mohu dál. Pomoc mi dělá dobře, i když je konána z donucení. Kdo pak chce být podezříván ze spoluviny, nebo si dobrovolně nechat vložit na sebe kříž? Ať každý hledí, jak se sám se svým životem vypořádá. Tak nebo podobně si to myslíme i my. Když si všimneme nouze druhého, pak raději čekáme, až přijde nějaká instituce a pomůže.

6. Veronika podává Ježíšovi roušku

Náhle znamená sympatie a účasti. Zakrvácený a pálivým potem mokrý obličej je utírán rouškou. Zaslá krev opadá a obličej se tím stává jasně poznatelný. Tento utrpením poznamenaný obličej se stává pravou Boží podobou. Je lépe udělat to, co je mi za dané situace možné, než naříkat nad tvrdostí života. Láska dělá vynalézavým, právě tak láska k bližnímu. Nedostatek fantazie a úzkoprsost nehýbou světem a bídou v něm, ale nechávají vše při starém. Malé pozornosti, osušení slz a chápající úsměv dokáží často zázraky.

7. Ježíš padá podruhé pod křížem

Dlouhá cesta předcházející oslabení, snad také nepozornost okoloidoucích způsobují, že Ježíš znovu klesá k zemi. Trhání pouty, strkání a křik ztrácejí svou účinnost. "Přitlačen k zemi" se cítím i já, když se všechno hatí. Dobrá domluva pak působí jako neupřímná útěcha. Bylo by třeba pomoci. Ale většinou musím i já zase sám umět povstat. Ježíšův pád a moje bezmocnost z nás činí spojence. Ty, Pane, vidíš a rozumíš mému soužení.

8. Ježíš potkává plačící ženy

Plačky: účast na podívanou, zděšení, které není schopno pomoci. Je to vskutku k pláči. Ježíš jejich nárek usměrňuje "Neplačte nade mnou, ale nad sebou a svými dětmi." Také my trpíme, jeli nám proječován pokrytecký soucit. Čeho je nám třeba, je spoluúčast, která snímá břemena, místo aby oplakávala. Nicméně se často sami chováme jako ty ženy, které stojí nečinně a naříkají nad smutným osudem zbídačeného.

9. Ježíš padá potřetí pod křížem

Síla vystačila jen na krátkou dobu. Kříž tlačí, utlačuje. Vojáci vykonávají svou službu jako obyčejně. Vždyť už to není daleko. Zase ho tahají vzhůru a strkají dál k cíli, kde mu ještě dodají poslední díl. Mnozí lidé nacházejí v Ježíši svůj vzor. Je tím, kdo padá ale nevzdává se. I když vědí, že už to nebude dlouho trvat, jdou svou cestou tak dobře, jak jen mohou, neseni nadějí, že jeho smrt na kříži nám přinese život.

10. Ježíšovi berou jeho šat

Když dorazili k cíli, strhli z něj šaty, které lpěly na otevřených ranách. Stojí obnažený před svými katy, před zírajícím davem a před mocnými pány. Je to okamžik posledního ponížení. Byl zbaven každé ochrany. S takovou situací se setkáváme i dnes. To se děje i mezi námi. Začíná to pomlouvou, a končí to vraždou dobré pověsti. Nikdo nic správného neví, ale každý má co k tomu říci. Zanechán je člověk, jehož city jsou pošlapány, jehož důvěra je rozbita a jehož důstojnost je zničena. Není k tomu třeba ani mučení. Násilné obnažení začíná pomlouváním, které nic neví o tajemství člověka.

11. Ježíše přibíjejí na kříž

Kříž, který vznikl z poraženého kmene, se nyní stává popravčím nástrojem. Vzpoura nemá smysl. Školení kati se ujímají svého díla. Přibit, rozpřažen mezi nebem a zemí - tak je ortel dokonán. Zápas o život a se smrtí začíná. Ježíš zůstává i zde věrný svému poselství: stará se o společenství mezi svou Matkou a svým učedníkem, odpouští všem, kteří nevědí, co činí, volá k Bohu, který se mu stal vším. Také my jsme připoutáni k tolíkerému a k tak mnohým. Chceme mít zajištěné pozice. Nemůžeme potřebovat chování, které se nedokáže přizpůsobit. Ale tato scéna je pro nás také nadějí. V Ježíši máme někoho, kdo zná kříž, zná náš kříž.

12. Ježíš umírá na kříži

Do napětí zazní výkřik. Je to výkřik po Bohu. Jestli touto smrtí všechno skončilo, pak nemá život žádný smysl. Nikdo z lidí nepoznal, co se tu stalo. Jenom cizinec, voják, Říman, pohan, nad něhož jsou povzneseni, vyznal: Toto byl Boží Syn.

/ Je možné vložit desátek růžence, který byl za nás ukřižován./

13. Ježíše vkládají do klína své Matky

Ukrutné divadlo skončilo. Nyní Marii vrátili jejího Syna. Toho, o kterého tak často měla starost. Její srdce je zasaženo mečem bolesti. Vytrvala u něho až do konce. Čemu se my můžeme u této Ženy naučit? Umět žít s otázkami, na které neznáme odpověď... Žít z víry, že nás Bůh neopustí, i když tomu všechno nasvědčuje. Jít svou cestou v důvěře: On už tam je...

14. Ježíše ukládají do hrobu

Projeví se solidarita s mrtvým. Ukáže se krásný akt lidskosti. Ježíšovo mrtvé tělo se nemá dostat mezi těla zločinců, ke kterým byl počítán za živa. Hrob jej přijal a stal se mu mateřským lůnem, ze kterého může vzejít nový život. "Když hořčičné zrna nezemře, zůstane osamocené a nepřinese plody." Nevyhnutelnost vlastní smrti v nás vzbuzuje strach. Také my musíme jednou do hrobu. Zůstaneme-li však ve šlépějích Ježíšových, pak můžeme s Pavlem jásat: "Smrti, kde je tvůj osten, kde je tvé vítězství." **J e ž í š ž i j e !**